

[Poul Møller.]

minister, nu statsminister, stædigt holdt fast ved sine egne partipolitiske synspunkter, der kun havde ét til formål: at staten skulle komme til at overtage en større og større andel af borgernes indkomster og beslaglægge en væsentlig del af den private opsparing. I alle disse forslag fra den højtærede statsminister var der ingen foranstaltninger til fremme af den private opsparing. Vi lader gerne vælgerne dømmе mellem vort forslag og den højtærede statsministers forslag fra 1954. Det er det eneste andet forslag, der foreligger, og jeg tror ikke, at de to små regeringspartier overhovedet ved, hvad de vil. I den blok er det kun den højtærede statsminister, der ved, hvad han vil, hvilken vej han vil, og hans program har vi i forslaget af 1954.

Går det an at lette skatterne, spørger man gerne. Nu ved man, at vi vil sænke det offentlige forbrug med 300 mill. kr. Vi har fremsat besparelsesforslag her i tinget. Vi har fremsat forslag vedrørende statsbanernes drift, vedrørende udenrigstjenesten, vedrørende aftenskoleloven, vedrørende tilskud til landbrugskursus, vedrørende biblioteksafgifter, vedrørende rentelepelse i boligbyggeriet, vedrørende ændringer i sygeforsikringslovgivningen, vedrørende egnsudviklingsloven, vedrørende levnedsmiddel-instituttet, vedrørende assistenshuset, vedrørende militærnægterlejrene, vedrørende statslån til boligbyggeri, vedrørende arbejderboliger på landet, vedrørende statshusmandsloven og lån til erhvervsformål, indkøbsforeninger og avlsbygninger; og finanslovsbesparelser har vi stillet forslag om på finansloven. Alle de poster, jeg her har opregnet, udgør 299 800 000 kr.; jeg har tilladt mig at runde beløbet op til 300 mill. kr.

Vi er villige til at forhandle om disse besparelser. Vi har efterlyst forslag fra anden side. Vi har spurgt: hvor blev retsforbundet af, det parti, der gik til valg på offentlige besparelser? Hvorfor kom de ikke med deres fantasi her, da de havde fået regeringsmagten og 9 mandater i tinget, og viste os, hvad det var vi kunne spare, så vi kunne have fået en forhandling? Var det ikke spar, der var triumf ved sidste valg på retsforbundets plakater? Men intet har vi set til det i denne regeringsperiode; man har kun slyttet vore forslag.

Gennemføres disse besparelser, finansieres 300 millioner af skattereformens 760 mill. kr. Restbeløbet, de 460 mill. kr., vil vi nedbringe statsoverskuddet med, og vi tror ikke på, at man virkelig fra regeringspartierne side kan mene, at man i det næste finansår kan opsure en købekraft på fra 1 000 til 1 200 mill. kr., uden at det får virkning for beskæftigelsen, for arbejdsløsheden, for produktionen her i landet. Det tror jeg ikke kan lade sig gøre.

Vi mener, at vi godt kan nedsætte dette statsoverskud med 460 mill. kr. Den højtærede statsminister sagde ganske vist, at vort forslag i år ville have medført en udpumpning på 400-500 mill. kr. ud over det, den nuværende højtærede statsminister selv gennemførte med de 250 mill. kr. Differencen er derfor kun højst 250 mill. kr. Men denne difference ville have medført, at vi havde øget den private opsparing, havde skabt en større arbejdsindsats i det danske folk og lyst til at tage fat. Alle regeringspartierne taler jo om, at et ændret skattesystem, en overgang til proportional-skattesystemet, vil betyde en øget indsats og dermed øget produktion, dermed større eksport og dermed større udbud af varer til dækning af den øgede efterspørgsel. Men hvorfor tør de tre regeringspartier så ikke gennemføre dette synspunkt? Hvorfor tør man ikke gøre det? Det er det, vi ikke forstår. Vi løser ikke opsparingsspørgsmålet, vi får ikke penge til investering, ikke tilstrækkelige penge til privat investering, hvis ikke man går den vej, og vi får ikke den lavere rente, hvorved man kan billiggøre boligbyggeriet og opnå fordele for hele erhvervslivet. Vi får ikke borgerne til selv at påtage sig flere opgaver uden statens støtte.

Se, regeringspartierne har ikke noget svar. De antyder, som statsministeren gjorde: når tiderne bliver dårligere, kan vi lette beskatningen. Men har vi ikke altid her i landet oplevet det modsatte? Har vi ikke altid oplevet, at i dårlige tider svinder valutareserverne, og så tør man slet ikke lette skatterne, så har man forøget skatterne. Vi så det, da den nuværende regering trådte til. Vi så, hvordan den forøgede skatterne dengang; vi så, at den gjorde det af hensyn til valutareserverne, trods det at vi havde arbejdsløshed i landet. Man turde ikke og anså det ikke for rigtigt at udpumpe købekraft,